



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: J.E.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje,
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2017 č. j. MSK 68142/2017, sp. zn. DSH/14364/2017/Zaj, o správním deliktu,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 3. 10. 2017 č. j. MSK 68142/2017, sp. zn. DSH/14364/2017/Zaj žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a chytrého regionu zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy č. j. SMO/132997/17/DSČ/Moh ze dne 6. 4. 2017 ve věci správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterým bylo rozhodnuto, že žalobce jako provozovatel vozidla tovární značky VW, RZ X, v souladu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, neboť hlídkou Městské policie Ostrava bylo zjištěno, že dne 13. 7. 2016 v době nejméně od 16:50 do 17:00 hodin porušil blíže neustanovený řidič daným motorovým vozidlem pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že stál v Moravské Ostravě na ulici 28. října x Biskupská, přičemž nerespektoval dopravní značení „IZ 8a“ – „Zóna s dopravním omezením“ – „Zákaz stání“ s dodatkem „Stání povoleno pouze na vyznačených parkovištích“ a v působnosti tohoto dopravního značení parkoval mimo vyznačená parkoviště. Za shora uvedený správní delikt byla žalobci uložena podle ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1 500 Kč. Současně mu byla uložena povinnost zaplatit náklady spojené s projednáním správního deliktu paušální částkou 1 000 Kč.
2. Žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, ve které uplatnil celou řadu žalobních námitek, které podřadil pod tyto okruhy: 1) nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, 2) společné řízení, 3) vady výroku, 4) protiústavnost, 5) zavinění, 6) další vady, 7) diskriminace a 8) nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 15. 3. 2018 popíral oprávněnost všech shora uvedených žalobních bodů.
4. Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 10. 2017 č. j. MSK 68142/2017, sp. zn. DSH/14364/2017/Zaj, připojeným správním spisem žalovaného téže spisové značky, jakož i připojeným správním spisem Magistrátu města Ostravy, sp. zn. S-SMO/318338/16/DSČ, spisem Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 18 A 11/2018 a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ustanovení § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného v souladu s ustanovením § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu správního orgánu I. stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázány následující skutečnosti:

Shodu s prvopisem potvrzuje

- z oznámení k zahájení řízení ve věci přestupku ze dne 23. 8. 2016, že žalobce jako provozovatel vozidla VW, RZ X, je podezřelý ze spáchání přestupku tím, že dne 13. 7. 2016 v době od 16:50 do 17:00 hodin na ulici 28. října křižovatka s ulicí Biskupská v Ostravě, nerespektoval dopravní značení „IZ 8a“ – zóna zákazu stání s dodatkem „*Stání povoleno pouze na vyznačených parkovištích*“ a v působnosti tohoto dopravního značení parkoval mimo vyznačená parkoviště;
- z oznámení přestupku pro nepřítomného řidiče sepsaného na místě a z úředního záznamu ze dne 13. 7. 2016, že obsahují stejný popis přestupku, jak je výše uvedeno. Dále je v úředním záznamu uvedeno, že se u vozidla nikdo nezdržoval, proto bylo vypsané oznámení přestupku pro nepřítomného řidiče, které bylo vloženo za stěrač vozidla. K úřednímu záznamu je přiložena fotodokumentace uvedeného jednání;
- z výzvy k uhrazení určené částky ze dne 29. 8. 2016 č. j. SMO/325355/16/DSČ/Moh, že správní orgán I. stupně vyzval žalobce, jakožto provozovatele motorového vozidla VW, RZ X, k uhrazení částky 500 Kč, neboť výše uvedené jednání vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona, v návaznosti na ust. § 8 přílohy č. 5 bod 1 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích;
- z přípisu doručeného správnímu orgánu I. stupně dne 7. 9. 2016, že žalobce správnímu orgánu I. stupně sdělil, že v den spáchání přestupku měl vozidlo zapůjčené W. S., narozený dne X, trvale bytem M. J. P. 8, R., P., doručovací adresa F. 84, B.;
- z výzvy ze dne 13. 9. 2016, že správní orgán I. stupně vyzval k podání vysvětlení W. S. Správní orgán I. stupně ovšem s doručením výzvy na sdělený pobyt a doručovací adresu pana S. neuspěl;
- z karty vozidla x, že provozovatelem a vlastníkem výše uvedeného vozidla je žalobce;
- z usnesení o odložení věci ze dne 6. 12. 2016, že správní orgán I. stupně odložil shora uvedený přestupek, neboť ve lhůtě 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti konkrétní osobě;
- dne 6. 12. 2016 vydal správní orgán I. stupně příkaz ve věci správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil žalobce jako provozovatel motorového vozidla VW, RZ X. Proti tomuto příkazu podal dne 23. 12. 2016 zmocněnec žalobce odpor;
- z plné moci ze dne 5. 9. 2016, že žalobce zmocnil společnost ODVOZ VOZU s.r.o. k zastupování ho ve správním řízení;
- následně byl správní spis doplněn o 4 ks ilustračních fotografií, 1 náčrtek a 1 fotografii, na které je zakresleno, kde předmětné vozidlo stálo;
- z usnesení ze dne 8. 3. 2017, že správní orgán I. stupně stanovil zmocněnci žalobce lhůtu 5 pracovních dnů, aby se dostavil k seznámení s podklady rozhodnutí a k těmto se vyjádřil;

- z protokolu dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu ze dne 24. 3. 2016, že v tento ten se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili ke správnímu orgánu I. stupně;
 - dne 6. 4. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o správním deliktu žalobce.
6. Součástí správního spisu správního orgánu I. stupně je blanketní odvolání žalobce, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 26. 4. 2017. Usnesením ze dne 3. 5. 2017 správní orgán I. stupně vyzval zmocněnce žalobce k doplnění odvolání. Žalovaný spisovou dokumentaci doplnil o 2 mapky s vyznačenými oblastmi zóny zákazu stání. O odvolání žalobce, jak shora uvedeno, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
7. V projednávané věci krajský soud především postupoval v souladu s ust. § 75 odst. 2 s.ř.s., podle kterého soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. K jednotlivým žalobním bodům uvedeným v žalobě žalobce uvádí krajský soud následující:
- první okruh žalobních námitek žalobce podřadil pod „*nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů*“. Správní orgán dle žalobce neřešil a neprokázal to, že by řidič vozidla na daném místě stál, a nikoliv pouze zastavil. Dle žalobce správní orgán I. stupně nedoložil žádný důkaz o tom, že by příslušný silniční úřad stanovil údajně porušené dopravní značení opatřením obecné povahy. Správní orgán I. stupně se nezabýval otázkou, zda údajné porušení pravidel mělo či nemělo za následek dopravní nehodu. Žalobce také namítal, že rozhodnutí správních orgánů jsou šablonovitá. Správní orgán se nedostatečně zabýval materiální stránkou přestupku. Předně krajský soud uvádí, že neuváděl-li žalobce v průběhu celého správního řízení výše uvedené námítky, nemůže namítat nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí z toho důvodu, že se správní orgán s některou s jeho budoucích námitek nevypořádal. „*Možný úspěch námitek vznesených až v řízení před správním soudem závisí především na tom, zda správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že obviněný přestupek (správní delikt) skutečně spáchal, a tyto důkazy nebudou v řízení před soudem věrohodně zpochybněny.*“ (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 6 As 202/2018-42). Součástí správního spisu jsou fotografie a mapky, na jejichž základě nelze mít pochybnosti o tom, že blíže neustanovený řidič vozidlem registrovaným na žalobce nerespektoval dopravní značení „IZ 8a“ – „Zóna s dopravním omezením“ – „Zákaz stání“ s dodatkem „Stání povoleno pouze na vyznačených parkovištích“ a v působnosti tohoto dopravního značení parkoval mimo vyznačená parkoviště. Z úředního záznamu ze dne 13. 7. 2016 sepsaného str. H. se podává, že u vozidla se nikdo nezdržoval a v době od 16:50 do 17:00 předmětné vozidlo stálo. Skutečnost, že předmětné vozidlo stálo, považuje krajský soud za prokázanou. Krajský soud shodně se žalovaným uvádí, že nepovažuje za nutné provádět důkaz opatřením obecné povahy, neboť povinnost vyplývá pro řidiče již ze samotné dopravní značky. Skutečnost, že dopravní nehoda nebyla způsobena, je jednou z podmínek, bez jejíhož nesplnění by věc jako správní delikt provozovatele vozidla nemohla být vůbec řešena, přičemž ze správního spisu nevyplývá, že by k dopravní nehodě došlo a žalobce ani toto netvrdí. Není pravdou, jak tvrdí žalobce, že by v řízení nebylo prokázáno, že řidič vozidla kolem

značky IZ 8a skutečně projel, neboť žalovaný spisový materiál doplnil o mapky, ze kterých vyplývá, že žalobce musel kolem některé dopravní značky vymezující zónu zákazu stání projet. Je zcela logické, že určitá správní rozhodnutí budou mít podobnou formu, ještě když se týkají stejných přestupků či správních deliktů. Je třeba ovšem zdůraznit, že oba správní orgány se dostatečně konkrétně a podrobně zabývaly danou věcí, kterou lze zcela odlišit od ostatních. Správní orgán I. stupně se otázky materiální stránky správního deliktu věnoval na straně 5-6 svého rozhodnutí a žalovaný se s hodnocením správního orgánu I. stupně ztotožnil. Krajský soud považuje odůvodnění správního orgánu I. stupně za dostatečné a přezkoumatelné, a proto na něj v podrobnostech odkazuje;

- žalobce namítal, že správní orgán I. stupně porušil ust. § 125g odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu, neboť nevedl společné řízení a neuložil společnou pokutu za všechny sbíhající se správní delikty. K tomu dodal, že kromě nyní projednávaného správního deliktu se minimálně jedná též o správní delikt ze dne 3. 9. 2016, o kterém bylo rozhodnuto rozhodnutím ze dne 4. 7. 2017, č. j. SMO/252319/17/DSČ/Fal. Krajský soud provedl v tomto směru důkaz spisem vedeným u zdejšího soudu pod sp. zn. 18 A 11/2018, z něhož zjistil, že předmětný, žalobcem poukazovaný správní delikt, byl projednán Magistrátem města Ostravy spolu s ostatními správními delikty žalobce ze dne 16. 9. 2016, 10. 9. 2016, 7. 9. 2016 a 13. 10. 2016. Za tyto správní delikty byla žalobci rozhodnutím Magistrátu města Ostravy č. j. SMO/252319/17/DSČ/Fal ze dne 4. 7. 2017 uložena pokuta podle ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve výši 2 300 Kč. Uvedené rozhodnutí potvrdil žalovaný svým rozhodnutím ze dne 7. 2. 2018, č. j. MSK/24846/2018, sp. zn. DSH/24014/2017/Sru a k podané žalobě žalobce bylo toto rozhodnutí rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 2. 2019 zrušeno, protože shora uvedené správní delikty měly být projednány ve společném řízení ohledně správního deliktu spojeného s touto projednávanou věcí. To však neznamená, že sankce uložená za projednávaný správní delikt byla nezákonná. Jedná se totiž o správní delikt, za který je žalobce odpovědný jeho spácháním v době předcházející pozdějším správním deliktům. S ohledem na výše uvedené nedošlo k vytýkanému porušení ust. § 125g odst. 2 a 3 silničního zákona v *důsledku* „*neuložení společné pokuty za všechny sbíhající se správní delikty*“, jak bylo žalobou vytýkáno;
- žalobce namítal, že výrok rozhodnutí neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno a obsahuje nesrozumitelné určení místa skutku. Ani s touto žalobní námitkou nemůže krajský soud souhlasit, neboť výrok napadeného rozhodnutí splňuje zákonem stanovené náležitosti (dle ust. § 68 odst. 2 správního řádu), je dostatečně srozumitelný a určitý. Z výroku jednoznačně vyplývá, že žalobce jako provozovatel vozidla VW, registrační značky RZ X se dopustil správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Ve výroku rozhodnutí je rovněž zcela jednoznačně specifikována doba, místo spáchání deliktu a uvedena lhůta ke splnění

ukládáné povinnosti a také údaje potřebné k jejímu řádnému splnění. Nelze přisvědčit ani námitce žalobce, že ve výroku mělo být uvedeno tvrzení, že správní delikt neměl za následek dopravní nehodu. Dle názoru soudu se jedná o údaj, který patří do odůvodnění rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou uvedeny i relevantní zákonná ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Krajský soud ke způsobu zaplacení pokuty a nákladů řízení uvádí, že tato část je ve výroku pouze informativní, přičemž výrok dle ust. § 68 odst. 2 správního řádu tuto informaci o způsobu platby pokuty a nákladů řízení obsahovat nemusí a je na žalobci, jakým způsobem pokutu a náklady řízení zaplatí;

- k žalobní námitce týkající se protiústavnosti ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu krajský soud odkazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/16, jímž je vázán (dle čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky č. 1/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Krajský soud plně odkazuje na odůvodnění uvedeného nálezu, který je veřejně dostupný na www.nalus.usoud.cz a byl též publikován ve Sbírce zákonů pod č. 116/2018 Sb. Tudíž s ohledem na závěr uvedeného nálezu je i tato žalobní námitka nedůvodná;
- žalobce dále namítal zavinění. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění do 30. 6. 2017, právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Krajský soud předně konstatuje, že skutková podstata podle výše citovaného § 125f zákona o silničním provozu nepostihuje provozovatele vozidla za přestupek, nýbrž jej činí odpovědným za správní delikt. Odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt je podle § 125f zákona o silničním provozu konstruována jako objektivní, tedy bez ohledu na zavinění, s přípustnými liberačními důvody. Podle přechodných ustanovení k zákonu č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který nabyl účinnosti 1. 7. 2017, plyne, že odpovědnost za přestupek se posoudí dle zákona účinného v době spáchání přestupku, v projednávané věci dle zákona č. 361/2000 Sb., ve znění do 30. 6. 2017, a tedy jako správní delikt provozovatele. Řízení o předmětném správním deliktu bylo zahájeno ještě před účinností zákona č. 250/2016 Sb. a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno 6. 4. 2017, tedy v době, kdy zákon č. 250/2016 Sb. ještě nenabyl účinnosti, a proto se správní orgán I. stupně jeho případnou aplikací zabývat nemohl. S ohledem na výše uvedené je nutno učinit závěr, že námitky žalobce ohledně zavinění, za situace kdy se jednalo o objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt, jsou nedůvodné;
- žalobce namítal, že z rozhodnutí správních orgánů nelze zjistit, jakou časovou verzi příslušných právních předpisů správní orgány užily při rozhodování a dále správní orgány nezkoumaly, jestli je novější právní úprava pro žalobce příznivější. Žalobce také namítal, že správní orgán nečinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Krajský soud je toho názoru, že správní orgán I. stupně rozhodoval dle platného a účinného zákona ke dni vydání jeho rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 3. 10. 2017, tj. po nabytí účinnosti nové právní

úpravy, avšak zahájeno bylo za účinnosti úpravy staré. V souladu s přechodným ustanovením tak řízení bylo dokončeno podle tehdejších zákonů. V době rozhodování žalovaného již byl účinný zákon č. 250/2016 Sb. a současně tak byl novelizován zákon o silničním provozu. Podstatné je, že žalobce možné užití později účinného zákona v průběhu správního řízení nenamítal a žalovaný tedy nebyl povinen se touto otázkou výslovně zabývat. Zákon o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017 není pro žalobce v žádném ohledu příznivější s ohledem na znění relevantních v souzené věci ustanovení zákona, a ani zákon č. 250/2016 Sb. žalobci z hlediska posouzení jeho viny a trestu příznivější úpravu nepřináší. K nezbytným krokům ke zjištění pachatele přestupku krajský soud uvádí, že správní orgán I. stupně je učinil a podrobně je rozebral na straně 2 a násl. svého rozhodnutí a žalovaný se jimi zabýval na straně 2 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce také namítal, že výzva k úhradě určené částky obsahovala nedostatečný popis skutku. Podstatou výzvy k uhrazení určené částky je informovat provozovatele o tom, že jeho vozidlem byl spáchán přestupek a je na rozhodnutí provozovatele, zda se rozhodne zaplatit (a věc se odloží) nebo sdělí správnímu orgánu, že vozidlo v inkriminované době neřídil a uvede osobu, která tak činila. Je pravdou, že místo spáchání přestupku není ve výzvě dostatečně konkrétně určeno, nicméně žalobce danou částku nezaplatil a uvedl osobu, která údajně vozidlo v předmětné době řídila. Následně správní orgán I. stupně v příkazu ze dne 6. 12. 2016 a ve svém rozhodnutí místo spáchání skutku dostatečně konkrétně identifikoval;

- další okruh žalobních námitek žalobce podřadil pod „diskriminaci“. Krajský soud hodnotí i tuto žalobní námitku za nedůvodnou, neboť žalobce jen polemizuje a spekuluje, že správní orgány nestíhají zjištěné přestupky, které byly spáchány vozidlem provozovaným v zahraničí. Správní orgány projednávají z moci úřední všechny přestupky, o kterých se dozví. Navíc předmětem tohoto řízení je pouze výše uvedený správní delikt, námitky ohledně jakýchkoliv dalších řízení jsou nedůvodné.
- žalobce uvedl nesouhlas svůj a svého právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a domáhal se anonymizace rozhodnutí v této právní věci. K tomuto žalobnímu bodu krajskému soudu nezbyvá než uvést, že způsob zveřejňování soudních rozhodnutí není problémem žalobou napadeného rozhodnutí, a proto se jím krajský soud ani nezabýval.

8. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud shledal žalobu žalobce jako nedůvodnou a v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.r.s. ji zamítl.
9. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovaný se práva náhrady nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 28. února 2019

JUDr. Petr Indráček
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje